

afb. 5. Bij de grote watersnood van 31 januari 1953 stroomde het buitendijks gelegen Park natuurlijk vol met Maaswater. Het brugje functioneerde als opvang voor vaten en kratten. Fotograaf John Preen was ter plaatse. (GAR, XXXIII, 868-2)

hebben en dus het grootste gedeelte van den dag van de buitenlucht verstoken zijn, de natuur kunnen genieten'.³²

De strekdam werd niet aangelegd, maar aan het einde van de negentiende eeuw werd de dijk langs de Maas fors opgehoogd. De directe aanleiding hiervoor was dat de directeur gemeentewerken, G.J. de Jongh, de baggerspecie van de tussen 1895 en 1896 gegraven Tweede Katendrechtsche haven ergens kwijt moest. Voorts waren de havenactiviteiten aan de Parkkade fors toegenomen, wat de rust in Het Park niet ten goede kwam. Ook lagen er op dat moment plannen om langs de Parkkade een spoor aan te leggen. De verhoging zou dan een veilige afscheiding vormen met Het Park. Met de dijkverhoging zou echter het uitzicht vanuit Het Park op de Maas verdwijnen. Daarom liet De Jongh bovenop de verhoging een terras met uitzicht op rivier en havens maken. Aan de parkzijde kreeg het

terras een glooiend karakter en aan de rivierzijde werd het door een steile muur begrensd.³³ Het terras werd druk bezocht, '... en zo ontstond de aanleg van een stadsplantsoen dat veel Rotterdammers de rivier doet genieten en dat op het ogenblik onze mooiste plantage is'.³⁴ In 1897 werd café Niessingh afgebroken en verplaatst naar het terras. B&W hadden hierin snel toegestemd, want 'Zij gelooven dat het voorgestelde terras eene op prijs gestelde aanwinst zal zijn voor de aan de frissche rivier ontspanning zoekende burgerij'.³⁵

Het Park als decor voor het moderne Rotterdam

Tot de Tweede Wereldoorlog bleef Het Park ongeveer zoals het was, maar na de oorlog veranderden betekenis en gebruik drastisch.³⁶ Typerend voor de Rotterdamse wederopbouw waren de grootschalige manifestaties, waar-